

Току следъ него изъ завоя извираха безспиръ турчета и кадънчета съ тояги, а посрѣдъ тѣхъ въоръжени башибозуци заобиколили и караха една голѣмичка група деца все момчета.

— Комити! комити каратъ! крещѣха турчетата и налитаха съ тояги и юмруци да удрятъ което имъ попадне отъ конвоираната група.

Баши-бозуцитѣ ужъ подвикваха на турчетата да вървятъ мирно и да не закачатъ комититѣ, но и не бранѣха, когато турчетата нападаха. Даже последнитѣ успѣха да издърпатъ единъ десетгодишенъ комита настрана и му стовариха по малкитѣ плещи нѣколко тояги.

Единъ старъ баши-бозукъ едва го измъкна отъ ржцетѣ имъ.

— Защо имъ го взимашъ? — обърна се единъ младъ баши-бозукъ — нека удрятъ децата. Сега имъ е падналъ комита.

— Не видишъ ли? Беятъ е на портата, — кивна му стариятъ.

„Комититѣ“ бѣха на брой 18 момчета, отъ които най-голѣмото бѣ на 13 години, а най-малкото на 9. Тѣ бѣха боси, гологлави, съ разчорлени коси, полуголи, съ отпаднали отъ тегло лица, съ угасналъ погледъ. Имаха изгледъ на дивачета, изловени изъ горскитѣ пещери, или пъкъ извадени изъ гробъ. Като посѣгаха къмъ тѣхъ турчетата съ тояги или съ юмруци, тѣ не дигаха ржка да се запазятъ, тѣ не издаваха даже и какъвъ да е звукъ. Тѣ бѣха изгубили, сѣкашъ, и това едничко оръжие на страдащитѣ — плача. Само когато надъ тѣхъ се размахнѣше тояга или юмрукъ, тѣ се привеждаха и сби-ваха въ купъ.